

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č. j. OAM-44796-18/ZM-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2024, č. j. 57 A 9/2023-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 22. 6. 2023 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný si v průběhu správního řízení vyžádal trestní příkaz Okresního soudu Praha-východ ze dne 30. 12. 2021, ze kterého zjistil, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výši 30 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let. Dále si žalovaný vyžádal trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 25. 4. 2022, ze kterého zjistil, že žalobce řídil motorové vozidlo přesto, že si byl vědom zákazu řízení uloženého Okresním soudem pro Prahu-východ. Byl tak shledán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu 18 měsíců.

[2] Žalovaný proto shora napadeným rozhodnutím žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítl s odkazem na § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu, kterou krajský soud zamítl výše nadepsaným rozsudkem. Předně krajský soud shledal, že žalobce spáchal dva úmyslné trestné činy, čímž zcela zjevně naplnil podmínky pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Dále neshledal důvod pro prolomení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož nenastaly žádné mimořádné okolnosti ospravedlňující toto prolomení. Ve vztahu k namítanému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce krajský soud konstatoval, že žalobce byl ve správním řízení pasivní a omezil se pouze na tvrzení, že na Ukrajině probíhá válka, žádné konkrétní okolnosti stran jeho rodinné situace neuvedl. Dle krajského soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zohlednil pouze ty skutečnosti, které vyplynuly z obsahu správního spisu, tedy nepominul, že žalobce sdílí společnou domácnost se svou manželkou a dcerou. Krajský soud zdůraznil, že rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty přímo neukládá povinnost opustit území tuzemska ani zákaz vstupu na toto území. Žalobce též relevantním způsobem nezpochybnil závěr žalovaného, že on a jeho rodinní příslušníci mohou využít některý z institutů k setrvání na území tuzemska v důsledku ruské agrese na Ukrajině. Krajský soud neshledal, že rozhodnutí žalovaného nepřiměřeně zasáhlo do žalobcovy výchovy jeho nezletilé dcery, ostatně nejlepší zájem dítěte není „trumfovou kartou“. Žalobce si měl a musel být vědom negativních důsledků svého opakovaného trestněprávního jednání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel poukázal na vadu řízení před krajským soudem spočívající v tom, že krajský soud opomenul jednat jako s osobou zúčastněnou na řízení se stěžovatelovou manželkou, která má pobytové oprávnění odvozené od stěžovatele za účelem společného soužití rodiny, a odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023-54. Dále požadoval zrušit napadený rozsudek též proto, že i žalovaný opomenul jednat s manželkou stěžovatele jako s účastnicí řízení. Nakonec namítal nedostatečně provedené zhodnocení přiměřenosti „*napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců*“, jak ve vztahu k osobě stěžovatele, tak k jeho manželce. Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, a nikoliv nepřipustně nahrazovat nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, to je ostatně v rozporu s principem kasace.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Zdůraznil, že námitka účastenství manželky stěžovatele byla poprvé vznesena až v kasační stížnosti. Zároveň by stěžovatel nebyl případným pochybením spočívajícím v opomenutí jednat s jeho manželkou jako s účastníkem správního potažmo soudního řízení dotčen na svých právech. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl ve správním řízení pasivní a k nepřiměřeným dopadům zamítavého rozhodnutí do svého rodinného a soukromého života neuvedl ničeho. Sám žalovaný se tomuto posouzení věnoval, byť pouze

pokračování

v rozsahu skutečností, které mu byly známy z úřední činnosti. Zopakoval, že stěžovatel i jeho manželka mohou získat jiná pobytová oprávnění, kterých doposud nevyužili.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti nikterak nevymezil, a ani Nejvyšší správní soud ji neshledal. Kasační stížnost se nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou tohoto soudu řešeny nebo jsou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikatorní odklon a kasační soud ani neshledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[11] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, jelikož již žalovaný opomenul jednat ve správním řízení jako s účastníkem řízení s jeho manželkou. Tuto námitku však stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou, poprvé uplatněnou až v kasační stížnosti, jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 9 As 136/2017-47, odst. [14], či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018-24, odst. [23] a [24]).

[12] Ve vztahu k obdobné námitce, tj. že pochybil i krajský soud, který též s manželkou stěžovatele nejednal jako s osobou zúčastněnou na řízení a nedotázal se jí, zda bude uplatňovat práva vyplývající z § 34 s. ř. s., Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že krajský soud zaslal manželce i dceři stěžovatele výzvu podle § 34 odst. 2 s. ř. s., aby krajskému soudu oznámily, zda budou uplatňovat práva vyplývající jim z téhož ustanovení zákona. Na tuto výzvu však nikterak nereagovaly (viz č. l. 42 a 43 spisu krajského soudu), takže k žádnému pochybení krajského soudu nedošlo.

[13] Poslední kasační námitka směřovala proti posouzení krajského soudu, který měl zrušit rozhodnutí žalovaného pro nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele, a nikoliv nepřipustně nahradit chybějící odůvodnění. Ve vztahu k posuzování přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se jedná o rozhodnutí, v jehož případě zákon o pobytu cizinců nepředpokládá posuzování přiměřenosti jeho dopadů (srov. § 174a ve spojení s § 44a odst. 11, s § 46e a § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Judikatura kasačního soudu u těchto typů rozhodnutí dovodila, že správní orgány jsou povinny se takovým posouzením zabývat pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, odst. [21], ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, odst. [14] a [16], ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, odst. [19] až [21]; nověji ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. [9] a [10], nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, odst. [16]).

[14] Kasační soud též zdůrazňuje, že je na žadateli, aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, neboť právě žadatele tíží břemeno tvrzení a primárně i břemeno důkazní (viz rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, odst. [29], ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33, odst. [15], ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49, odst. [14], nebo nověji ze dne 6. 10. 2023, č. j. 10 Azs 242/2023-36, odst. [12], či obdobně usnesení NSS ze dne 20. 11. 2024, č. j. 6 Azs 95/2024-44, odst. [29]).

[15] Jelikož stěžovatel ve správním řízení žádnou námitku stran nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života nevznášel, ani to v kasační stížnosti netvrdí, žalovaný toto posouzení provedl v rozsahu jím shromážděných a zjištěných skutečností (srov. str. 4 a 5 rozhodnutí žalovaného, přiměřeně též body 29., 30. a 33. napadeného rozsudku). Zároveň se krajský soud nedopustil nepřipustného nahrazení odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel se totiž mylně domníval, že rozhodnutí žalovaného nebylo ohledně dopadů jeho přiměřenosti dostatečně odůvodněno, což však krajský soud neshledal. Ani kasační soud takovou vadu neshledal (k obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS), a proto nelze dospět k závěru o nepřipustném nahrazování odůvodnění krajským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s., neboť ke všem projednávaným otázkám stěžovatelem vznášeným existuje ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud na projednávanou věc aplikoval korektně.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu